

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Η 'Αλοΐζα, μι' αγαθή χωρική, παίρνει ένα πρωτό το θετό παιδί της, τόν δεκαοκταετή Γαβριήλ, και τόν οδηγεί στην αίθουσα τών Τιμών του φεουδαρχικού πύργου τών κομητών ντε Μονγκομερέ, ό οποίος δεκαπέντε χρόνια τώρα μένει χωρίς κύριο. 'Εκεί τόν βάζει να καθήσει σ' ένα θρόνο και τού αποκαλύπτει ότι είνε γιούσ και κληρονόμος του τελευταίου κόμητος ντε Μονγκομερέ, ό οποίος έχει εξαφανιστεί μυστηριωδώς πρό δεκαπενταετίας, χωρίς ποτέ να εξακριβώση κανείς τί απέγινε, άν και όλοι απέδωσαν την εξαφάνισή του στους εχθρούς του. Γι' αυτό τόν λόγο, μάλιστα, ή 'Αλοΐζα ανάβηρε κρυφά τόν γιού του, από φόβο μήπως βρεί κι' αυτός την τύχη του πατέρα του. 'Ο Γαβριήλ άκούει την άποκαλύψή της πιστής γυναίκας κι' ετοιμάζεται να πάη στο Παρίσι για να βρη τους εχθρούς του πατέρα του και να τούς έκδικήη.

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

— "Όχι, έξακολούθησε ό Γαβριήλ, όταν θά πάω στο Παρίσι, δέν θά παρουσιαστώ στον Κοντόσταυλο Μονγκορανού. Πρωτιού να παρουσιαστώ σπό Φραγκίσκο ντε Γκιζ... Είνε ένας άριστός πολεμιστής και άπόδειξε στο Μονμεντύ, στο Σαιν - Νιζέ, στη Βουλώνη τί μπορεί να κάνει... Θά πάω σ' αϊτόν και ύπό τās διαταγās του θά κερσίω τη δόξα μου...

— 'Υψηλότατε, εϊπε ή 'Αλοΐζα, θέλετε να δεχτήτε τώρα τούς ύποτελείς σας, τούς ύπηρετές σας και τούς ένοικιαστές σας, οι όποιοι άνυπομονούν να σās χωρετήσουν;

— "Όχι, άκόμη, άγατητή μου 'Αλοΐζα... Μά πές στο Μαρτέν-Γκέρ να σελλώση ένα άλογο για να με συνώδειση. Θέλω να κάνω πριν άπ' όλα, μι' κούρσα στα περίχωρα...

— Μήπως πρός τó μέρος τών Βιμουτιέ; εϊπε ή καλή 'Αλοΐζα, χαμογελώντας, με κάποια πονηρία.

— Ναι, ίσως... Μήπως δέν χρωστάω σπό γέρο μου 'Ανγκερράν μι' έπίσκεψη και τίς εύχαριστίες μου;

— "Ετσι θά ίδητε και την ώραία μικρούλα 'Αρτέμιδα...

— Μά, άπάντησε γελώντας ό Γαβριήλ, ή χαριτωμένη αϊτή μικρούλα είνε γυναίκα μου κι' εϊμαι σίγουρός της πρό τριών χρόνων, άπό τότε δηλαδή που έβλεπα τά δεκαπέντε μου χρόνια κι' αϊτή τά έννηά.

— 'Υψηλότατε, εϊπε σοβαρά ή 'Αλοΐζα, άν δέν ήξερα πόσο, παρ' όλη τη νεότητά σας, εϊστε σοβαρός κι' εϊλικρινής, δέν θά σās έλεγα ποτέ τά λόγια που θά σās πώ τώρα... Λοιπόν 'Υψηλότατε, κανέναν δέν ξέρει τίνας είνε κόρη ή 'Αρτεμις... Μιά μέρα ή γυναίκα του 'Ανγκερράν, ό οποίος έκεινο τόν καιρό βρισκόταν με τόν κύριό του κόμητα ντε Βιμουτιέ σπό Φονταινειλλώ, βρήκε γνοϊζοντας σπό επί- τας ένα παιδί μέσα σέ μι' κούνια κι' ένα μεγάλο βαλάντιο γεμάτο χρυσάφι. Μέσ' σπό βαλάντιο, έκτός αϊτό τά χρήματα, ύπήρχε ένα δοχτυλίδι σκαλιστό, άλλα μέσα κι' ένα χαρτί με τή λέξη μόνο "Αρτεμις. 'Η Βέροθα, ή γυναίκα του 'Ανγκερράν, ή οποία δέν εϊχε την εύτιχία να γίνη μητέρα, πήρε με χαρά αϊτό τó παιδί, μά όταν ξαναήρθε σπό Βιμουτιέ, ή αγαθή γυναίκα πέθανε, όσος πέθανε κι' ό σίγουρός μου, σπόν όποιον σās εϊνε έπιστευθεί ό πατέρας σας. 'Υψηλότατε... "Ετσι μι' γυναίκα άνέβηρε τó δορανό κι' ένας άντρας την δορανή... Μά όσος ό 'Ανγκερράν ενδιαφέρθηκε για σās και φρόντισε πάντα να σās κάνει γενναίο και θαρραλέο, έτσι κι' ένά ενδιαφέρθηκε για την δορανούλα 'Αρτέμιδα και προσάβησε να την κάνει καλή κι' ένάρετη χριστιανή... Φιναλά, γνοϊσάτε από μικρό κοριτσάκι την 'Αρτέμιδα και την περιβάλλατε με όλη την παιδική σας άγάπη... Μά τώρα σεις εϊστε ό κόμης Μονγκομερέ, ένώ την 'Αρτέμιδα κανείς άκόμη δέν παρουσιάστρηε για να τη ζητήση και κανείς δέν ξέρει ποιος είνε ό πατέρας της... Προσέχετε, 'Υψηλότατε... 'Η "Αρτεμις είνε βέβαια σήμερα ένα κορίτσι μόλις δώδεκα χρόνων, μά θά μεγαλώση και ή όμορφιά της θ' άνθισή σαν λουλούδι... Προσέχετε, γιατί δέν μπορείτε να παντρευτήτε έσείς, ένας λαμπρός εύπατρίδης, μά νέα που κανείς δέν ξέρει τόνόμά της...

— Μά παραμένα, τή διέκοψε ό Γαβριήλ σκεφτικός, ξέχασες ότι θά φύγω για τó Παρίσι και σ' άρινω τόσο έσένα, όσο και την άγαπημένη μου 'Αρτέμιδα;..

— "Εχετε δίκιο, 'Υψηλότατε... Γι' αϊτό σās παρακαλώ να σιχωρήσετε τή γοησί σας 'Αλοΐζα ή τίς άνήσυχες προβλέψεις της... Πηγαίνετε τώρα να δήτε, αφού αϊτό σās άρέσει, την ώραία και χαριτωμένη μικρή σας φίλη, την όποία νουμάστε γυναικούλα σας. Να μην ξεχάσετε ότι οι άνθρώποι σας σās περιμένουν εδώ για να σās χωρετήσουν, 'Υψηλότατε άρχων του Μονγκομερέ...

— Θά ξαναγυρίσω σέ λίγο, καλή μου 'Αλοΐζα... Μά, σέ παρακαλώ, να με φιλήσης μι' φορά άκόμη και να μη με λές παρά μόνο παιδί σου...

— Να εϊσαι χίλιες φορές εύλογημένος, παιδί μου κι' άρέντη μου, άπάντησε ή 'Αλοΐζα, φιλώντας τον με σπορφή μητέρας.
"Ο ίπποκόμης Μαρτέν Γκέρ περιέμενε τó Γαβριήλ στην πόρτα του πύργου και σέ λίγο άνέβαιναν κι' οι δύο σπ' άλογά τους...

II

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

'Ο Γαβριήλ για να φτάση σπό γοηγορα σπού 'Ανγκερράν, έπήρε μερικά στενά μονοπάτια που μόνος αϊτός τά ήξερε... 'Όσοσο, άφηνε κάποτε τó άλογο του να βραδύνη τó βήμα του και βυθίζοταν στις άνευροκολήσεις του. Καθώς συλλογίζοταν πώς ήταν ό κόμης ντε Μονγκομερέ, τó βλέμμα του έλαμπε...

Μά όταν πάλι σκεφτόταν πώς ό πατέρας του έμεινε άκόμη άνευροδίητος, μι' σκεπτική θαλούρα περνούσε άπ' τά μάτια του...

Μέσ' άπ' τó φράχτη του περιτοιχίζε τó περιβόλι του γέρο 'Ανγκερράν, ό Γαβριήλ είδε σέ λίγο τó λεικό φόρεμα της 'Αρτέμιδος. 'Αμέσως κατέβηκε άπ' τó άλογο, τó έδεσε σ' ένα δέγτρο και δρασκελίσε μι' ένα πήδημα τó φράχτη. Σέ λίγες στιγμές με μι' θριαμβευτική έξαρση στή όρη του, βρισκόταν μπροστά στή μικρούλα.

Μά ή 'Αρτεμις έβλαψε.

— Τί έχεις, άγαπημένη μου μικρή μου γυναικούλα; ρώτησε ό Γαβριήλ. Ποιά θλίψη φωλιάζει μέσ' στην καρδιά σου; Μήπως σέ μάλωσε ό 'Ανγκερράν, γιατί ξεόκτισες κανένα φόρεμα ή γιατί δέν εϊπες καλά την προσευχή σου;...Μίλα, μικρούλα μου 'Αρτεμις, άγαπημένη μου;... 'Εγώ εϊμαι ό πιστός σου έπότης που ήρθε για να σέ παρηγορήση...

— Άλλοίμονο, Γαβριήλ, μηθύρισε ή μικρούλα, δέν μπορείς να εϊσαι πειά ό έπότης μου και γι' αϊτό ακριβώς εϊμαι θλιμμένη και κλαίω...

'Ο Γαβριήλ νάμισε πώς ή 'Αρτεμις εϊχε μάθει άπό τόν 'Ανγκερράν τó πραγματικό όνομα του συντόχου τών παιδικών της παιχνυδιών κι' ήθελε ίσως να τόν δοκιμάση... Γι' αϊτό τή ρώτησε:

— Και ποιά είνε λοιπόν, 'Αρτεμις, ή ευτυχία ή ή δυστυχία που θά μ' έκανε να έγκαταλείψω ποτέ τόν γλυκό αϊτό τίτλο, τόν όποιο φέρω με τόσο περηφάνεια;... Δέν βλέπεις, γονατίζω μπροστά σου. Και, γονατίζοντας μπροστά της, έπήρε τó χέρι της και τó έφερε στά χείλη του.

Μά ή 'Αρτεμις, κλαίγοντας τώρα περισσότερο άπό πριν, έκρινε τó κεφάλι του σπό στήθος της όλοάξοντας:

— Γαβριήλ!... Γαβριήλ!... Πρέπει να πάψουμε να βλεπούμε σπό μέλλον...

— Και ποιος θά μās έμποδίση; τή ρώτησε ό νέος Σοφρά.
'Εκείνη άνασήκωσε τότε τó όραιο ξανθό της κεφάλι και τά μάτια της τά πλημμυρισμένα από δάκρυα, "Επειτα έκανε ένα μικρό μορφοσπώ και με φωνή έπίσημη έλεε, άναστενάζοντας βαθείά:

— Τό καθήκον...

'Η γοητευτική της φυσιογνωμία εϊχε μι' έκφραση τόσο άπελ-

— Πηγαίνετε να δήτε τή χαριτωμένη μικρή σας φίλη, εϊπε ή 'Αλοΐζα σπό Γαβριήλ.

πομένη και κομική συγχρόως, ώστε ο Γαβριήλ δεν κρατήθηκε και χαμογέλασε... Έπειτα, σφίγγοντας με τα χέρια του το άγνο κεφάλια της κόρης, άρχισε να το φιλάει.

Μά εκείνη αποτραβήχτηκε ζωηρά.

— Όχι, φίλε μου, είπε... Δεν μπορούμε πια να κουβεντιάσουμε!... Θεέ μου!... μάς απαγορεύονται πια ή κουβέντες...

— Μά τί πράγματα είν' αυτά; ρώτησε ο Γαβριήλ ανήσυχος, Μά δέν μ' αγαπάς λοιπόν πια, Άρτεμις αγαπημένη μου;

— Έγώ;... Έγώ;... Νά μή σ' αγαπώ πια; φώναξε ή Άρτεμις. Πώς μπορείς να υποθέτεις και να λές τέτοια πράγματα, Γαβριήλ; Δέν είσαι ο φίλος τής παιδικής μου ήλικίας κ' ο αδελφός μου δλης τής ζωής;... Δέν μου φέρθηκες πάντοτε με τή μεγαλύτερη καλωσύνη και τρυφερότητα;... Όταν γελοῦσα ή έκλαιγα, πικόν εύρισκα πάντα στο πλάι μου γιά να συμπιερίζεται τή χαρά μου ή τή λύπη μου;... Έσένα, Γαβριήλ;... Ποιός μ' έπαιρνε στα χέρια του, όταν ήμουν κουρασμένη;... Ποιός με βοηθούσε να μαθαίνο τα μαθήματά μου; Ποιός έκανε προς χάριν μου χίλια παιχνίδια; Ποιός μου προσέφερε τα ωραιότερα μπουκέτα από λουλούδια τών άγρών;... Έσύ, έσύ, πάντοτε!... Σ' εύρισκα παντού και πάντοτε κοντά μου καλόν, αγαθό, άφρασιμένο σε μένα!... Γαβριήλ, Γαβριήλ, δέν θα σε ξεχάσω ποτέ κ' όσο ή καρδιά μου θα ζή, θα ζής μέσα στην καρδιά μου... Θα ήθελα να σου δώσω τή ζωή μου και τήν ψυχή μου και ποτέ δέν συλλογίστηκα τήν ετυχία μου, χωρίς να συλλογιστώ και σένα... Μά παρ' όλα αυτά, άλλοιμονο! πρέπει να χωριστούμε και να μ'ην ξαναδωθούμε ποτέ, χωρίς άλλο.

— Γιατί;... Γιατί;... φώναξε ο Γαβριήλ.

— Η Άρτεμις σηκώθηκε κ' αφίνοντας το κεφάλι της να γείρει στο στήθος της, είπε επίσημα:

— Γιατί είμαι ή γυναίκα ενός άλλου. Ο Γαβριήλ δέν γελοῦσε πια. Μι' άλλο τήν ταραχή του έσυρνε τήν καρδιά και τραίλιζε με φωνή κομμένη:

— Τί σημαίνουν δι' αυτά, Άρτεμις; — Δέν νομάζομαι πια Άρτεμις, άπάντησε ή Άρτεμις. Όνομάζομαι κυρία δούκισσα ντε Κάστρο, γιατί ο σύζυγός μου ονομάζεται Όρατίος Φαρνέζε, δούξ ντε Κάστρο...

Κι' ή μικρούλα δέν μπόρεσε να μ'ην χαμογέλαση, καθώς είπε τα λόγια αυτά μέσ' απ' τα δάκρυά της. Τής φανόταν και τής ίδιως κοκκινό να λείη στην ήλικία της: «Ο σύζυγός μου!».

Ο Γαβριήλ στεκόταν τώρα μπροστά της όλόρθος, με τα μάτια του θαλωμένα.

— Μά είν' αλήθεια; ψιθύριζε. Είν' όνεφο;

— Όχι, φτωχέ μου φίλε, του άπάντησε ή Άρτεμις. Είπε ή θλιβερή αλήθεια. Δέν συνάντησες στο δρόμο σου τόν Άνγκερράν, ο οποίος έφυγε πρό μισής ώρας γιά το Μοντζκομερού;

— Όχι... Γιατί, μά νάρθω συντομότερα, ακολουθήσασ τα μονοπάτια. Μά τελειώνει!...

— Γιατί, Γαβριήλ, έχεις τέσσερες ήμέρες νάρθης εδώ... Αυτό δέν το έκανες ποτέ κ' αυτό μάς έφερε δυστυχία, καθώς βλέπεις... Προχτές το βράδυ δέν μπόρεσα να κοιμηθώ καθόλου έξ αιτίας σου. Είχα διό μέρες να σε ιδώ κ' ήμουν πολύ ανήσυχη... Ο Άνγκερράν, μάλιστα, βλέποντας τήν ανησυχία μου, μου υποσχέθηκε ότι άν δέν ερχόσουν και τήν άλλη μέρα, νάρθουμε έμεις στο Μοντζκομερού γιά να ιδούμε τί έγινε... Έκείνο το βράδυ μάλιστα, σαν να είχαμε κάποιο προαίσθημα, ο Άνγκερράν κ' έγώ, μιλούσαμε γιά το μέλλον, γιά το παρελθόν, γιά τους γονείς μου, οι οποίοι φαινότουσαν πώς με είχαν λησμονήσει!... Μά, άλλοιμονο, μολονότι είνε κακό αυτό που λέω, καλύτερα θα ήταν να μ' είχαν λησμονήσει δόλοτελα... Αιδή ή σιχτήρη κ' έθλιψε άρκετά, και μ' έκανε, όπως σου είπα, να μ'ην κοιμηθώ καθόλου... Έτσι το πρωί, βλέποντας ότι ο ύπνος δέν ένοιούσε να μου κλείση καθόλου το μάτια, σηκώθηκα πολύ γρηγορότερα απ' τή συνηθισμένη μου ώρα κ' άρχισα να κάνω τήν προσευχή μου, όταν άξαφνα άκουσα μεγάλο θόρυβο κάτω απ' το παράθυρό μου, μπρός στην πόρτα του εσωτίου. Περιεργή, πρόβαλα το κεφάλι μου στο παράθυρο και είδα μερικόνους λαμπρούς καβαλλάρηδες που τους συνόδευαν απόλονοι κ' ύπνρητες και πίσω απ' αυτούς ένα όλόχορσο άμάξι... Τήν ίδια στιγμή ο Άντώνης ήρθε και χτύπησε τήν πόρτα μου και με παρεκάλεσε εκ μέρους του Άνγκερράν να κατέβω κάτω. Δέν ξέρω γιατί φοβήθηκα, μά έπρεπε να ύπακούσω κ' ύπάκουσα. Όταν έμπήκα στο μεγάλη σάλα του σπιτιού, τή βρήκα γεμάτη απ' τούς μεγαλοπρεπείς αυτούς άρχοντες... Έγώ άμέ-

σως έγινε κατακόκκινη κ' άρχισα να τρέω... Τότε ένας από τούς άρχοντες αυτούς, ντυμένος λαμπρότερα απ' τούς άλλους, ήρθε πρός έμένα και δίνοντάς μου το γαντιφορεμένο χέρι του, με δώγησε μπροστά σ' έναν άλλον άρχοντα, ακόμα πιο πλούσια ντυμένον και του είπε, παρουσιάζοντάς με σ' αυτόν:

— Υψηλότατε Δούξ ντε Κάστρο, έχω τήν τιμή να σάς παρουσιάσω τή σύζυγό σας... Κυρία—επρόσθεσε άπειθυνόμενος σε μένα—σας παρουσιάζω τόν Υψηλότατο Όρατίο Φαρνέζε, Δούκα ντε Κάστρο, το σύζυγό σας...

Ο Δούξ με χαϊρέθηκε μ' ένα χαμόγελο. Μά έγώ, κατασπαργμένη, είχτηρα στην άγκαλιά του Άνγκερράν και του φώναξα, κλαίγοντας:

— Άνγκερράν!... Άνγκερράν!... Αυτός ο πρόγκρη δέν είνε ο σύζυγός μου... Έγώ δέν έχω άλλο σύζυγο από το Γαβριήλ... Πές το, σε παρακαλώ, σ' αυτούς τούς κυρίους...

Ο εύγενής που με είχε παρουσιάσει στο Δούκα, άκούγοντας τα λόγια μου αυτά, κασιούρισε και ρώτησε άσπτηρά τόν Άνγκερράν:

— Τί παιχνίδιασκα πράγματα είν' αυτά... — Υψηλότατε, του άπάντησε ο Άνγκερράν χλωμαίζοντας, πραγματικάς είνε παιδιάστικα πράγματα...

Και άπειθυνόμενος σε μένα, επρόσθεσε:

— Είσαι πρελλή, Άρτεμις... Τί είν' αυτά τα λόγια; Άρτεμις να ύπακούσης στους γονείς σου, οι οποίοι επτέλους σε ξαναβρήκαν και σε ζητούν;

— Πού είνε οι γονείς μου; φώναξα δυνατά. Σ' αυτούς θέλω να μιλήσω.

— Ερχόμαστε έξ ονόματός τους, δεσποινίς, μου άπάντησε ο άσπτηρός άρχοντας. Έγώ είμαι ο άντιπρόσωπό τους. Άν δέν πατεύτε στα λόγια μου, ιδού μά ένυπόγραφη διαταγή του βασιλέως μας Έρρίκου Β'.

Και μου παρουσίασε μά περιγραμνή, σφραγισμένη με μά κόκκινη σφραγίδα, άπάντο - άπάντο στην όποια διάβασα τα έξής: «Η με είς. Ερρίκος Ε' λ ε φ Θε ο υ Β α σ ι λ ε υ ς », κ' από κάτω τήν ύπογραφή του βασιλέως... Δέν μπόρεσα να διαβάσω τίποτε άλλο γιατί μ' είχε κυριεύσει ένας τρομερός ύλλγος... Όλοι αυτοί οι άρχοντες είχαν καρφωμένα τα βλέμματά τους έπάνο μου. Ο Άνγκερράν φανόταν πώς μ' είχε έγχαταλείψει... Και δέν ήσουν άλλοιμονο, εκεί, Γαβριήλ!...

— Μά μου φαίνεται ότι ή παρουσία μου δέν θα σου φανόνταν καθόλου χρήσιμη, άπάντησε ο Γαβριήλ.

— Ω, Γαβριήλ... Άν βρισκόσουν εκεί, θα μπορούσα ν' άντισταθώ... Ένώ έτσι χωρίς έσένα, όταν ο εύγενής που φανόταν πώς τα κανόνιζε όλα, είπε: «Άρκετά άργήσαμε... Πρέπει να τελειώνουμε...», δε μπόρεσα να του άπαντήσω τίποτε. Έπειτα βριστον σε μά κυρία που βρισκόταν εκεί και τής έλε: «Κυρία ντε Λεβισόν, έμπασπείνομα στις φροντίδες σου τήν κυρία Δούκισσα ντε Κάστρο... Σας περιμένουμε γιά να πάμε στο παρεκκλήσιο...» Τότε ή κυρία ντε Λεβισόν μ' ώδήγησε στο δαυμάτιό μου κ' έκει, βοηθούμενη από διό—τρεις γυναίκες, έβγαλε από μερικά κούτια που είχαν φέρε μαζί τους ένα λευκό όλομέταξο φόρεμα. Έπειτα, παρ' όλη τή ντροπή μου, μ' έγδυσαν και μου το φόρεσαν. Κατόπι μου πέρασα μαργαριτάριο στ' αυτά κ' ένα περιδέριο, μαργαριταρένιο επίσης, στο λακμό... Έγώ σ' έλο αυτό το διάστημα έκλαιγα και τα δάκρυά μου κλυούσαν άπάντο στα μαργαριτάρια... Έπειτ' από μισή ώρα ήμουν έτοιμη κ' ή γυναίκες που μ' έτόλισαν μου είπαν πώς ήμουν ύτέροχη, μά έγώ εξακολουούσα να κλαίω... Νόμωζα πώς ζούσα μέσα σ' ένα όνειρο τρομερό και θαμνωτικό.

Έβάδιζα χωρίς θέληση, σήγαινα κ' ερχόμου μηχανικά... Έν τή μεταξύ τ' άλλω χρεμύταιαν κάτω κ' οι επκόμοι, οι απόλονοι κ' οι ύπνρητες περιμεναν όρθιοι... Όταν έβγήκαμε σε λίγο έξω, τα βλέμματα όλων καρφώθηκαν πάλι άπάντο μου... Ο εύγενής με τήν άσπτηρή φωνή μου προσέφερε και πάλι το χέρι του και με ώδήγησε σ' ένα φορείο όλόχορσο, στολισμένο με μετάξια, όπου μ' έβαλε να καθήσω έπάνο σε μεταξιατά μαξιλάρια... Ο Δούξ ντε Κάστρο προχωρούσε έμπροσθ πλάι στο φορείο μου κ' έτσι όλη ή συνοδεία προχώρησε άργά πρός το παρεκκλήσιο του πύργου τών Βιμωντιέ. Όταν μπήκαμε μέσα, ο έρενός βρισκόταν κώλας στο βομώ. Δέν ξέρω ποιά λόγια επρόσφεραν γύρω μου και ποιά λόγια μου ύπαγόρευσαν να πά... Το μόνο που έννοιουσα ήταν το δαχτυλίδι που σε μά στιγμή, ο Δούξ ντε Κάστρο μου πέρασε στο δάχτυλό μου...

(Άκολουθεί)

“Αφινε το άλλο του να βραδύνη το βήμα του.”

